

Dumnezeu îi face inima largă, îi face inima ușoară.

Putem da nenumărate exemple din Sfânta Scriptură. Ne oprim doar la unul: În „Faptele Apostolilor” ne este istorisită călătoria pe mare a Sfântului Apostol Pavel, înspre detenția de la Roma. La un moment dat, corabia în care erau câteva sute de oameni, a fost cuprinsă de furtună. Nimeni nu mai avea nădejde de scăpare, numai Sfântul Apostol Pavel, pentru că în sufletul lui era nădejde. Era nădejde, deoarece el a fost încredințat de Dumnezeu că va ajunge să-L mărturisească pe Hristos la Roma. Și după patrusprezece nopți de coșmar, Sfântul Apostol Pavel, degajat, a început să mănânce și le-a zis celorlalți: ”Încurajați-vă pentru că Dumnezeul căruia îi slujesc cu credincioșie, m-a încredințat că niciun suflet de pe această corabie nu va pieri.”

Era plin de nădejde, știind că Dumnezeu nu e mincinos. Avea nădejdea că va sosi la Roma să binevestească Evanghelia și astfel i-a încurajat și pe ceilalți. Au mâncat și cu toții, pentru că nădejdea pe care o are cineva în suflet îi contaminează pe cei din jur. După cum și deznădejdea îi contaminează pe cei din jur. E mare lucru ca omul care are credință să îi influențeze pozitiv pe ceilalți.

Dacă de nădejde avem nevoie chiar în viața noastră obișnuită, cu atât mai mult avem nevoie de nădejdea ultimă și definitivă, care ne face să fim încrezători în cuvântul lui Dumnezeu și să avem o

viziune optimistă asupra existenței noastre.

Nădejdea ultimă și definitivă este că nu se termină totul cu moartea.

Domnul Hristos va veni a doua oară, vor învia morții, și cei ce și-au pus nădejdea în Hristos vor moșteni dimpreună cu El viața veșnică fericită. Aceste două citate din Sfânta Scriptură revarsă o lumină mângâietoare și binefăcătoare în sufletele noastre, legată de nădejdea ultimă, definitivă și finală. Până atunci, cât suntem în viața aceasta, trebuie să răbdăm necazurile și greutățile ce vin asupra noastră. Dar le răbdăm cu nădejdea că ele toate vor avea un final.

Înainte de Patimi, ucenicii Domnului Hristos erau foarte necăjiți. Și, atunci, Domnul Hristos le-a spus: *”Adevărat, adevărat zic vouă că voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie. Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume. Deși și voi acum sunteți triști, dar iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi”*.

Acesta e mesajul pe care ni l-a lăsat Domnul nostru Iisus Hristos și care ne umple de nădejde. Ne face optimiști, atunci când ne confruntăm cu necazurile și cu greutățile vieții acesteia.

(†Andrei, Arhiepiscopul de Alba Iulia
Spiritualitate creștină pe înțelesul tuturor)

15 MAI: POMENIREA SFÂNTULUI IERARH IACOB PUTNEANUL, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Grija cea lumească lepădând și viața pustnicească trăind, ca un bun păstor turma cea cuvântătoare a Moldovei ai păzit, pentru aceasta cu îngerii în ceruri te veselești, Sfinte Ierarhe Iacob, Arhiereul lui Hristos, roagă-te pentru sufletele noastre.

(Troparul Sf. Ierarh Iacob Putneanul,
glasul al3-lea, podobie)